

רחל מרחלת על כל העולם

דארטס אל הבול

תפיסת-נלסון כפולה

רק לא בשבת

אם כבר סיפרתי לכם על שמדיק יודוביץ, אז תודו שאי אפשר להתעלם מן העובדה שמאז הסתיים הרומן שלו עם חברתו במשך שנתיים, ד"ר, הבחור התייחס חיל לעבוד על טורים גבוהים, ויוצר לעצמו במהירות דימוי של רווק מבוקש.

האחרונה הגראית צמודה אליו ערב-ערב, במועדון שלו, היא פצצה הולנדית בשם פריס, שמשתגעת לראות איך שמוליק משחק דארטס.

דארטס, למי שעוד לא יודע, זה השיגי עונן החדש (בעצם, לאי-כך-חדש) בבילוי הלילי בתל-אביב. למי שלא מכיר את המישחק, הרי זו פשוט קליעה-למטרה אל לוח, וזהו המישחק האהוב ביותר על הילדים הליליים הזרים הפוקדים את תל-אביב ומועדוניה.

וכך, בין בירה לוויסקי, הם משליכים חיצים אל לוחיהמטרה העגול, אבל הם עשו מזה סיפור שלם. יש להם כבר ליגה,

וזה לא לקח לו הרבה זמן. כבר למחרת התייצב רפי בתל-אביב, בחברת ידידו הוטרניר האילתי ינקול. השניים באו כאיש אחד לעזור לשמוליק למלא את הבטחתו. אחרי הכל, מילה זה מילה, ובטח חגיגי קצר הועברה הבעלות על הקופה הענתיקה משמוליק לנלסון, שאפילו טרח בעוד-מועד להזמין סגור שיסיע אותה ספיישל אל מקומה החדש.

אך מה שרפי לא לקח בחשבון, היה עינו הפקוחה של החוק ושל השוטר התל-אביבי העירני. וכך, כמו שרפי וינקול יוצאים מהמועדון של שמוליק עם הקופה בידיהם, בשעת לילה מאוחרת, נעצרת לידם בחקירת-בלמים נידת עם פנס כחול מזעזע. שלושה שוטרים וינקול החוצה כמוצאי שלל רב, ודרשו מרפי ומחברו להיכנס מייד לניידת כחשודים בשוד.

ולא עזר לרפי שום דבר, אפילו לא שאמר להם שהוא רפי נלסון. הם לא האמינו לו. להיפך, חשדם עלה וגבר. איך זה שטיפוס מזור כזה, עם זקן וכובע ושרשרת של עצמות ומישקפיים כהים, מעז להתחזות כרפי נלסון? הרי הוא נראה קרימינל למהדרין. טוב, אתם הרי יודעים שעם שוטרינו האמיצים אין טעם להתווכח. רפי הגיע למטה-המיטרה שב-דיזנגוף כעצור, אבל לא רפי האיש שייקח ללב תקריות כאלה.

בקור-רית מדהים הוא פשוט הרים טלפון לחברו ואביו המאמץ, איל-הספנות יהלי עופר, סיפר לו את הסיפור וביקש ממנו שידבר עם אחיו של זה, מפקד מישטרת תל-אביב ניצב ד"ר עופר, כדי שירגיע את שוטרינו גיבורי התהילה, ויאמר להם שהפעם, לפחות, לא העלו בחכתם פושע מבוקש על-ידי האינטרפול. העיקר שהקופה הזאת תגיע סוף-סוף לכפר שלו.

יש הרבה אנשים במדינה הזאת, שהם שגוען שלהם זה דבר עתיקים, אבל לא כל אחד מסכים גם להיכנס למעצר בשביל להשיג איזה עניינה, כמו שקרה. לפי הסיפור שהגיע אלי, לימודענו האילתי רפי נלסון.

הדבר שרפי חשק בו, זה שנים, היה קופה רושמת מלפני 50 שנה, שהיתה שייכת לידידו שמוליק יודוביץ, ושכנה אחר כבוד במועדונו של שמוליק הנ"ל. השוכן אחר כבוד ברחוב בן-יהודה בתל-אביב.

רפי, הנוהג בביקוריו בתל-אביב לגנום מדיפעם כוסית אצל שמוליק, שם עינו היחידה בקופה היפהפייה, וחמד אותה כאילו היתה לפחות לוליטה משגעת.

אלא מאי? שמוליק גם הוא אהב את קופתו למרות שעמדה שם כאבן שאין לה הופך, והודיע לרפי באופן גתרף וחד-משמעי שהוא מוכן לתת לו עד חצי היר מלכות. רק לא החצי שכולל את הקופה בת החמישים.

בקיצור, לפני שבועיים, כאשר ירד שמו ליק להינפש באילת עם אחת מנערותיו, ובילה בכפר של רפי, ניצל זה האחרון את ההזדמנות החגיגית, כטוב ליבו של שמוליק בבירה, ושלף ממנו הצהרה, בי נוכחות עדים, שהקופה תעבור לרשותו בהזדמנות הראשונה שבה ינחת בתל-אביב.

צמד רעים הם צמד נחמד ושקט, למרות שהם לא מופיעים בשבתות. כי חצי מהצמד, בני רוזנבאום, נשוי וחצי השני, הוא גם חתיך ידוע בחוגי הדתיים.

אולם, נראה שבני אינו מתקנא בחיי-המישפחה השלווים של עמיתו-לצמד, אשר חגג לפני זמן קצר את ברית-המילה של בנו. בני מסצה את עצמו עם בנות המין היפה, ואולי גם ייצא מזה שידוך כי לאחרונה, מכל מקום, הוא נראה צמוד מאד

בני רוזנבאום
בתי-ישראל כשרה

לבת-ישראל כשרה ממוצא אנגלו-סכסי, המתגוררת במלון פאל בתל-אביב.

הנערה, בלונדית ובעלת עיניים תכולות, נראית מאוהבת ברע שלה עד עימקי ניש-מתה, והשניים צמודים זה לזה כל ימות השבוע ובמוצאי-השבת, שנאמר: "שבת, ויינפש".

אשת העולם

לקרוא, בבקשה. אם הוא גם ימצא חן בעיניו זה כבר משהו אחר. אני רוצה לחיות רגיל, בלי שיטרידו אותי. חוץ מזה, לידיעתך, אני מאד פעילה בתנועה לשיחרור האשה.

ומה יש לאשת-עולם כזאת לומר על החתיכות הישראליות? בבקשה, הסכיתו ושמעו: "הבחורות הישראליות מאד פרובנציאליות. לדעתי, הן צריכות לראות את העולם הגדול, לפגוש אנשים וללמוד את החיים. אבל אני אגיד לך את האמת. הייתי בהמון ארצות, ובישראל המצב שלהן בכלל לא נורא."

ואם זה מנחם מישהו, או שיערב לו.

אחת החתיכות המפתיעות שנחתו לאחרונה בתל-אביב היא אן ינקוביץ, הברזילאית, שהגיעה אלינו מסיבוב-הופעות בעולם. וכך, אחרי כמה בקבוקי-בירה וכוסיות-ויסקי, היתה מוכנה לשטוח באוזני הקשובות את כל פילוסופיית-החיים המעניינת שלה, המבוססת על אוצר-חוויות עשיר ובריאי.

קודם-כל, כדאי שתדעו שאן היתה נשואה כבר שלוש פעמים. "פעם אחת מתוך אהבה, בפעם השנייה בשביל הכסף, ובפעם השלישית מתוך טיפשות." כפי שהיא מעידה. "מה אני צריכה עוד בעל?" שואלת אותי אן הבלונדית בחצי-עברית חצי-אנגלית. "אם כבר אני מתחננת או כדאי, לדעתי, לבחורה להתחתן עם שניים. זה הרבה יותר מעניין. אבל בישראל אני לא מחפשת בעל. בשבילי בעל זה צחוק." ומה דעתה על הגבר הישראלי?

"הישראלים הם מאד סכסיים במיטה. הם עושים אהבה הכי טוב, ואני לא מדברת סתם. אני הייתי כבר כמעט בכל העולם, ואני רוצה להגיד לך שהישראלים ממש סורפרייזו, רק תלוי בשעה ובכמה ויסקי יש להם בראש. אבל הישראלים זה הכל רוח. תשמעי ממני, אני יודעת לעשות אהבה בשש שפות. אני לא מוכנה לסבול גבר בגלל שהוא משלם לי הוצאות ונותן לי בית. אני מאד אוהבת גברים, אבל אפשר להסתדר גם בלעדיו."

"יש לפעמים בחורות שמוצאות חן בעיני, ואם יבוא לי אז אני גם אשכב איתן. יש לי אופציות פתוחות. למה אני צריכה לסגור את הדלת לפני עצמי? אין לי דיעות קדומות. אחרי הכל, אנחנו בני-אדם, לא?" כן.

אן, בעלת האברים השופעים, היא גרפיקאית במיקצועה, ור הספיקה כבר להופיע גם בהצגות במולדתה ברזיל. מאז הגיעה ארצה, לפני כעשרה חודשים, היא עבדה כמתנדבת באחד הקיבוצים, ומוזה חודשים אחרים היא מהווה אחד מעמודי-התווך ומסמרי-החוויה בחייה-הלילה של תל-אביב.

"אני היפית אמיתית" מצהירה אן. "אני הייתי היפית כבר לפני עשר שנים. עוד לפני שזה נהייה להיות מודה בכל העולם. גרתי בקומונה בדנמרק, וניסיתי להקים קומונה גם בברזיל, אבל שם זה לא הלך. מה שחשוב לי בחיים זה חופש. אהבה שלום. אני לא אחת שצריכה כמויות של אלכוהול בשביל להיות חופשית. אני בחורה שמחה, טיבנית, ורוצה שכולם יאהבו את כולם. מאז שאני בארץ, היו לי בערך שישים רומנים עם ישראלים, רומנים קצרים אבל לעניין. למה קצרים? אני אשמה שלא מצאתי את האיש הנכון?"

"בעצם, אני מחפשת מישהו בשביל שיקרא איזה מחזה שכתבתי, אבל אני כלי-כך עצלנית שאין לי כוח לחפש מישהו כזה. לדעתי, זה יכול להיות אפילו מעניין. עברתי כבר את השלב של לשכב עם מפיקים. עכשיו אני אאזט מהבינוס. אם יש מישהו שרוצה

אן ינקוביץ
אשת שלושה בעלים

שמדיק יודוביץ
ליגה רבע-שנתית

המורכבת מעובדי השגרירויות ואו"מניקים, שמהמרים על זה כמו בקאזינו ומרותקים לעניין לילות שלמים. וכמובן, מי שנהנות ביותר מהמישחק הן דווקא החתיכות הישראליות, שבאות לפאב בגפן בתיקווה לצוד איזה דובר אנגלית. כמו שסיפרה לי חתיכה ישראלית ידועה, שביקשה מאד להישאר בעילום-שם ("שלא יחשבו שאני סנובית"): "מה שטוב אצל הזרים האלה, שיש להם נימוסים לא-נורמליים. וזה הרי מה שחסר לגבר הישראלי. האמריקאיות, לעומת זה, אוהבות דווקא את החיפוס הצברי." אז לכו תבינו נשים.

ורק כדי להוכיח עד כמה המישחק הזה רציני, סיפר לי שמוליק שב-15 בחודש זה נופל במועד לקיום המסיבה הרבע-שנתית של אליפות הדארטס, שבה מוענק גביע לזוכה המאושר. הפעם תיערך המסיבה בשגרירות ארצות-הברית, ולפי התכונה הניכרת במועדון, החברר מייד שכל חתיכה ישראלית המכבדת את עצמה, מנסה לצוד לה פארטנר שיקח אותה לחגיגה בשגרירות, ויהי-מה.